

Česko-americký přehled.

Houslový virtuos Jaroslav Kocian uspořádá ve čtvrtek, dne 2. února t. r., v Omaze ještě jeden velký koncert, který bude výhradně pro Čechy. Konati se bude v Sokolovně.

Alexander Corkey vydal před nedávem v New Yorku nákladem H. K. Fly Co. novellu "The victory of Allan Rutledge" (Vítězství Allana Rutledgea), která pojednává o životě českých přistěhovalců v lowe. Vyjednává se již o povolání českého překladu.

Snaživý literární sbor při Česko-bratrské církvi v Omaze uspořádá zítra večer v síni svoji zajímavou debatu na théma "O pohřbívání obnům."

Dram. Odbor Těš. Jed. Sokol Omaha v nejbližší době sehraje výbornou Štechovou veselohru "Třetí zvonění."

Při koncertu symfonického orchestru ze St. Paul, který se bude v Omaze konati v měsíci březnu, jako solistka vystoupí i rodilá Pražanka a žačka pražské konservatoře, pí. Hess-Sproteová, velká titelka české hudby. Při orchestru tom působí i známý virtuos na harfu Kajetanův tll.

Jaroslav Kocian a Bohumír Kryl stali se složením \$25 členy Čes. Am. Tisk. Kanceláře.

"New Yorkské Listy" místo obvyklého kalendáře vydavatelstvím svým věnovaly na \$150 mezi svobodomyšlné školy české a dobročinné spolky.

V Clevelandu bylo jmenováno 17 nových příručí okresního ředě. Jsou mezi nimi i dva krajané a sice J. F. Tomášek a Frank Bouška.

V Chicagu a sice v parku Svatoptuka Čecha zřizena byla škola pro kreslení a modelování. Architektura a kreslení vyučovati bude p. M. Mrázek a modelování Jos. L. Pátek. Minulou nedělí již konala se výstavka prací žáků z obou oddělení.

Pan A. V. Kouba, který po několik měsíců byl zaměstnán v Omahačské Národní Tiskárně jako ředitel závodu, v těchto dnech vystoupil, což všeobecně překvapilo, neboť veřejnost byla toho mínění, že pan Kouba zaujme postavení zesnulého p. Jana Rosického. Jak se dovidáme, pan Kouba vykoupi podíl v banku p. Longina Foldy v Clarkson a stane se tudíž bankéřem. V bankovním světě je pan Kouba zkušeným mužem, neboť zaměstnával se jím již před lety.

V neděli, t. j. dne 8. ledna t. r. kolem 8. hod. ranní vypukl v kostele sv. Václava v Omaze, jehož duchovním správcem je vldp. Jan Vránek, ohně. Ohněla pouze střeška, neboť plameny byly v čas zpozorovány a ihned přivolány hasiči uhaseny. Škoda je nepatrná. Rozpálený komín zanítil několik šindelů.

Nehody, neštěstí a černá kronika česko-americká.

Známy krajan a farmář V. J. Fujan od Prague, Neb., byl v minulých dnech při přeježdění tratí zasazen vlakem, který jej na místě usmrtil. Povož byl mu rozbit, ale potah se zachránil.

Mladíčká česká tanečnice z New Yorku, sl. Vlasta Novotná, byla v minulých dnech nucena podati žalobu na náhradu ve výši 10.000 marek proti manageru Kosloffovi pro zrušení smlouvy.

Český obchodník Jan Němec z Union ave. a 126. ul. v Clevelandu v minulých dnech vyhořel.

V Lafayette, Colo., bylo 16 uhlokopů nevině uvězněno na dobu jednoho roku. Mezi žalářoványými je i krajan Fr. Balok.

Krajan Josef Sládek, jenž se sušastně činil ve vládní španělsko-americké, padl v minulých dnech v šarvátkách, svedených blízko města Mal Paso, při povstání Mexičanů.

V Gary, Ind., vypukl v minulých dnech ohně, kterým byl značně poškozen i krajan Max Kirchner, majitel "American" cukrářny.

V Ennis, Tex., byl v minulých dnech smrtelně zraněn krajan Jan Krajča v bitce v jedné z tamních kulčičkových síní. Jistý William Allen byl proto zatčen.

Veliká bankovní firma Rowlandova, známá po celých Spoj.

Státech, ocitla se v minulých dnech v rukách receiverových. Zpráva ta všeobecně překvapila a zvláště citelně dotkla se ohromného počtu Slováků, kteří firmě svědili věcnou své úspory.

V Chicagu minulý týden dopustil se sebevraždy 45letý krajan a rozvažek cukrovinek Alois Kasal z č. 1901 záp. 51. ul. Při inkvestu vyšlo na jevo, že Kasal v poslední době nebyl přičetným. Otrávil se lysolem a creolinem.

BENEFICIANT.

Příběh tento byl bych mohl taky snad a vhodněji nadepsati "O podivuhodném a neuvěřitelném případě pana Jakuba Vršalaty", ale zdá se mi, že přece jen hlavní osobou tu byl pan Florián Škvor, kterýž vstupuje na jeviště a dějství jako beneficiant. Jemu náleží zásluha, jemu tedy taky budíž čest.

Pravda, oha moji hrdinové jsou již dávno, dávno nebožtíky, a snad bych je tedy měl nechat klidně spáti. Já však ni o jednom, ni o druhém nechej pověditi nic oskldného, ni slovem znevažiti jejich památku, i mohu bez obavy mluvit. Ostatně jsem pevně přesvědčen, že kdyby bylo lze kokohlí vzbuditi ponulovu sebe šerednějši — za tu cenu že by se mnohý rád a bez váhání navrátil k novému životu. Je však dostatečně známo, že — pokud lidská paměť sahá — ni sebe jízlivějši posmrtný klep neměl takového účinku.

Nikdy se mi nepodařilo zbdati. Jakké bylo původní povolání Floriána Škvora, čemu se totiž v mládí vyučil, a domnívám se, že to nebylo povědomo vůbec nikomu. Já jej poznal již jako "beneficianta", až byste soudili, že pouhé beneficiantství taky nestačí na celý život. Ale sám se mi tak představil při prvním setkání našem a seznámení a další jeho a nejvýznačnější působení utvrdilo mne v tom, že se skutečně narodil, aby celým a dlouhým životem proputoval jako beneficiant.

Takto byl salonním komikem, deklamátorem, zpěvákem, recitátorem, který všemožně obveselování obecnosti podnikal časem na koncise vlastni, ještě častěji však býval členem koncesovaných podniků jiných. Nejkrásnější jeho vlastnosti, nejvýraznější rysem celé jeho povahy byla příkladná skromnost a odevzdanost v osud. Nikdy se nevyprával nad jiné, když byl samostatným podnikatelem a principálem, a nikdy nebyval zlomen a sklíčen, když ho dřívějšího osudu dostalo za pod sebe, když ho učinilo podřízeným a třeba následněm článkem sboru, putujícího z pivováru do pivováru, z krémy do krémy. Vždy jakoby věděl, že dnešek není dnem posledním, a je-li dnes poníž, že její okolnosti zítra nebo pozítří zas mohou povýšiti. A tak se taky dělo v nekonečném střídání a po dlouhá léta.

Ať ho však osud umístil kdekoli a jakkoli, vždy a téměř náruživě oddával se zvaní na benefici, ať na vlastní nebo na cizí. V tom skutečně neznal rozdílu a se stejnou obezřetností, se stejným sebezapřením zval pro jiné jako pro sebe. Zdažné dveře nebyly dosti těžky, aby se před ním ve stěžejích svých neotočily, žádný zámeč nebyl soustavy tak důmyslné, aby se před ním neodemkl. A jestliže snad někdy kdosi skutečně marně klepal, jestliže i klika sice povolila, ale dveře ani po opětne zatlačení neovuly — Florián Škvor bez reptání kapituloval dnes, ale našel vhodný okamžik zítra, méně střežený, a vnikl, kam se mu nepodařilo vniknouti včera, s dobráckým, ponížným úsměvem přednesl, se přicházejícím pozváním "na benefici", vyhavlil z náprsi opotřebovanou nějakou vstupenku, podal jí — a nebylo snad člověka, který by byl jeho zvaní odolal. Byli lidé, kteří od něho po léta odbírali vstupenky na benefici za mírný, skrovný poplatek, aniž vstupenky takové kdy použili, aniž smrtelnou očima kdy spatřili, naž je pan Florián Škvor zval. Ale tato trpná opesice zvaných nevykláda nikdy horlivost Škvorovu. Přišel za nedlouho zase, s týmž uprosným, odevzdaným úsměvem, předložil zase své pozvání a zas nebyl omlýšán.

Neomylný tento zdar byl přelínou, že se ku Floriánu Škvorovi

uchylovali všichni jeho druzi a družky v povolání, že mu svěfovali rozprodal umorovaných vstupenek, kdykoli komu z nich naděsila kontraktne zaručená benefice, a tak byl Škvor stále a nepřetržitě na cestách Prahou a jejími předměstími a zval, zval. Proto jsme mu říkali "beneficiant", neboť zvaní na benefice stalo se mu skutečně povoláním nejmírnějším. Večerní jeho výstupy vlastni byly pak věru povoláním vedlejším.

Tak daleko sahala víra v jeho schopnost a úspěšnost zvačskou, že o něm kdysi kdosi pronesl:

"Škvor? Ten by pozval i nebožtíka!"

Nemá člověk lžiti prostofekým. A nemá člověk malovat čerta na zeď — (ač cítím, že toho přísloví právé v tomto případě nepřiléhá tak docela) — aby se jednoho dne nezjevilo.

Žil pak onoho času v Praze pan Jakub Vršala, kterýž náležel k oněm ctitelům a podporovatelům umění, u nichž Florián Škvor nikdy marně nezaklepal. "Pan starý" Vršala, sládek a majetník pivováru "u Fízolů", jak se starému domu říkalo po rodině, kteráž držela pivovár někdy ve století osmnáctém.

Pravda, pan starý Vršala nevářil černé jakosti tak výborné, jako je na příklad "Pražan", nevářil malvaz jako jest proslulý a znamenitý "Primátor", ale jeho "Samec" byl přece jen mok velmi pitelný a jeho slabší blédo mělo taky dobrou pověst. Proto byl pivovár "u Fízolů" stále rabit, prodáv "přes ulici" taky se netřhl, a pan starý Vršala vděčně tržil nepořitaně, zveleboval závod a z přebytků svého blahohyru rád poskytoval na vše dobré nebo i na vše potřebné.

A jestliže někdo byl "potřeben" a chodil jménem potřebných, byl to Florián Škvor. Jednoho dne zavedla jej šťastná hvězda taky k Fízolovým, a již tam nepřestal chodit. Pan starý pokaždě oděbral vstupenku, kterou zas pokaždě za chvíli někde ztratil, a vždy dal Škvorovi o dva šestáky více, než obnášelo vstupné. Takovoto přespočetné šestáky pak pravidlem náleželi zvoucimu, v našem městě tedy Floriánu Škvorovi. Z té příčiny slbil Škvor v duši své věčnou a neochvějnou věrnost panu starému, a kdykoli se zas vydával na benefici zvaní, první jeho návštěva svédčila vždycky starobylému domu Vršalovu, neboť to byl šťastný počátek. A poněvadž do domu toho chodil pak asi dvaacet nebo pětadvacet let, znal ho tam každý pes a věděl, proč přichází.

A tak zas jednoho dne zamířil k pivováru "u Fízolů", oděn černým, svatebním šatem svým, v němž oslavil svatbu stříbrnou a její pečlivě dochoval na svatbu zlatou, k níž se znenáhla schylovalo — zamířil a dospěl, vystoupil do širokého průjezdu a z daleka smekaje před zasklenou kukaní, v níž sedával vratný, řekl se sladkým úsměvem:

"Vašnostpán starý doma? — nahofe?"

Zdá se, že nečekal na odpověď, neboť kráčel hned dále, ke sehozdům. Řekl to jen tak po starém zvyku. A zdá se, že by se byl odpovědi nedočkal, neboť kukaní vrátého byla prázdna — vrátého nebylo tu. A zdá se konečně, že Škvor ani nepřítomnosti vrátého neopozoroval. Bylo by ho to trochu zarazilo, neboť ještě nikdy se nestalo, aby vratný Holohlav nebyl ve své strážnici.

Za to však nešlo Škvorovi, že v průjezdě i ve formance i v zadu v "trakteru" — vůbec, kam jenom dohlédl, panuje dnes nějaký živější ruch než jindy, ba, zmačný ruch, a postřehl dokonce, že v chodbě vedoucí na rozsáhlý dvůr stojí stará sklepence Káťa, potahující nosem a otrájejí oči zástěrou, a jak zahnul na sehody a jal se slézat je, zaslechl ještě náhle její vyskýtnutí, vyvzlyknutí, a spíše jen uhládal než očiima skutečně viděl, jak znovu sebrala zástěru a skryla v ní tvář a skoro celou hlavu, skubající sebou neokrotným pláčem.

"No", pomyslíl si Škvor, "pořádala se hejka s někým? Hodil ji někdo na hlavu nějakou 'opieč' nebo 'ochechulí' ne-li dokonce 'ea-pouha' — nesnese to kašlá. Káťa má jazyk na ostro a trakterový je taky břitva, nadal on jí —

a Káťa teď vzteky brečí..."

Tak si to Škvor pomyslíl a stoupal dále, až byl v patře, v dlouhé chodbě, která přes nedostatek práve byla jasná dost, neboť oáke nedávno byla čistě vybílěna. Jestě páchla vápennem, ale tak podivně, že Florián Škvor, mře ke třem dvěřím, zase si pomyslíl:

"Divný zápač! Kdybych nevěděl, že to je po vápne, řek' bych, že je to jak umrléina..."

Ale hned zatřásal hlavou, jakoby z ní tuto hloupou myšlenku vysejpal. Neboť myslit "u Fízolů" na něco takového byla věru pošetilost. Pan starý jako turek, paní stará jako rajské jablíčko — kde pak by se tu vzala umrléina! A snad po takovém vrštalovském "samci" vůbec nikdo nemůže páchnout umrléinou. Z toho voní snad, až — až — — No, až si Florián Škvor zamlskal.

Potom tise odkašlal, přešel jazykem oba okoralé pysky, aby hladee a plynně mluvil, polkl, učešal si dlaní lysinu, a drže jíž levice klobouk, zafukal pravičím šetrně, zdvořile a měkce na dvěře.

Žádná odpověď, žádná vyzvání. Zafukal podruhé.

Nie se nezvalo. Zafukal do třetice, a maje za to, že učinil zadost vši etiketě a že teď již může vstoupiti bez vyzvání, stiskl kliku.

Obyčejně uvítávalo Floriána Škvora bodré, slibné zvolání pana starého Vršalaty:

"Tak s čím pak vás zase všichni sakramenti nesou, šlakovitej Škvoré!"

Znal ten zvuk, znal slovo za slovem — vzdyl mu to zaznívalo vstřípe po celé čtvrtstoletí — a bez toho pozdravu nedovedl si vystupit u pana starého ani pomyslíti. Ale dnes tedy nadešel den, kdy se musil obejti bez něho. Ticho, nerušené ticho válo v něm z velkého pokoje, v němž pan starý Vršala sedával v určitou hodinu dopolední, tam na pravo, u velkého psacího stolu dobového, u okna, na starobylém "ušatém" křesle kožešném.

Dnes tam pan Vršala nesešel. Křeslo bylo prázdne.

Zraky Škvorovy jediným knižtem obešly, obletěly celou komnatu, a tuhle, na obsírné, rovně starobylé pohovece postava ženská, jako do sebe shroucená, utápějící hlavu téměř v samém křesle.

Florián Škvor spíš uhođil než poznal, že je to "paní stará" Vršalová.

Ponížene ruku líbám, milostpani pařmaminko!" řekl po starém zvyku, o ničem nepřemítaje, niče ho se nedomyšleje.

Z klína se vznesla hlava, u Škvora upřely se skoro tupé zardulé oči paní Veroniky Vršalové, která objemem těla svého zaujímala téměř polovinu pohovky. Oči zardule dlouhým patrně pláčem, ale teď již suché, do krava vyplačkané. Vláha slz byla na dlouho vyčerpána, teď v nich jenom pářilo.

Podívala se na Škvora bez oúastenství, bez myšlenky, bez porozumění, a ústa zkrúšené paní staré pronesla taky jen ze zvyku:

"Co pak dobrého nám nesete?"

"I ponížene prosím, milostpani pařmaminko," odpovídal skromně Škvor, "jdu s pozváním k vašnostpánu starému na benefici, mám tu na druhý týden v outerej, pětátřicetileté jubilemického svého působení, moc krásné představení, samý nový program —"

A co ústa jeno mluvila, sahala již ruka v záprsi, aby dohyla hrst vstupenek, jako na vybranou. Pan starý Vršala sice nikdy nevybíral, nezáleželo mu na tom, poněvadž jakživ nešel, kam ho Škvor zval, ale starý beneficiant přece pokaždě se tázal utivě:

"Které pak šesko mám dáti, vašnostpane starý? Snad jede-naetku? Nebo by byla milejši pařmaetka? — Ale osmíeka je taky tuze dobrá."

Proč nabízel určitá čísla, nikdo nevěděl, neboť v oné dvoraně, v níž se společnost paně Škvorova produkovala, nebylo vůbec žádných číselových sedadel. Každý seel, kam chtěl; lépe řečeno, kde bylo místo. Nebo jestliže někde, tedy tam pítatlo plnou měrou; kdo nevěděl, jak jít, držv mele.

Jestě Florián Škvor nedomluvil, když paní stará zcela chabě mávlá rukou a řekla hlasem vlhkým, plným lítostí:

"Milěj člověče, to jste přišel

pozdě! Chudáček Jakoubek má na vždycky po všem! Ten již nikam nebude chodit, tomu nastává jediná, poslední cesta! — Můj zlatej, dobrěj, nebohej chudáček stará! Co já si tu bez něho počnu!"

Teď Florián Škvor pochopil, proč byla portýrova kukaň dole prázdna, pochopil podivný ruch, v domě panující, v němž si nikdo z četného sklepnictva a čeledi vůbec jeho návštěvy nepovůlil, pochopil, proč plakala Káťa v chodbě do dvora, pochopil, proč vybleně chodila v patře páchla jako umrléinou, pochopil, proč na jeho trojí fukání nezaznělo obvyklé pobídnutí pana starého "dále!"

— a pochopil, proč ho nikdo neuvítal slovy: "Tak s čím pak vás zase všichni sakramenti nesou, šlakovitej —!"

Pochopil vše to a zároveň se lekl:

"Ježíš Marjá, milostpani pařmaminko, snad ne —!"

"Ba už jo!" řekla paní stará truchlivě. A potom, slabě kynoue pravici do druhého pokoje, dodala šeptem:

"Jděte se podívat..."

Úlekem a žalem nad ztrátou odběratele vstupenek tak dlouholetého a bezpečného, dřevěného pod Floriánem Škvorom nohy. To je pěkný počátek dnešního zvaní! kmítlo mu bolestně hlavou. Ale sebrav sebe a všechny síly své kručel těžkými kroky do komnaty vedlejší, aby poslední popatřil ve dvěřích muže, který po celé čtvrtstoletí mři pro něj srdce i kapsy otevřeny.

Ano, tu na dlouhém a širokém prkně odněkud ze šalandy, postřeném sněhobílým prostěradlem, ležel ztuhlý pan starý. Táž plná, kulatá postava, táž jeho milá, vždy hladee oholená tvář, tytéž buclaté, bílé, měkké ruce; jenže postava seob nehýbala, ústa byla pevně sevřena a zamodralá, oči na vždycky zavřeny a bílé ruce složeny na prso a v nehybných prstech malý černý křížek.

Florián Škvor hleděl, hleděl, brada se mu znenáhla rozdrkotala, do očí se vkrádala palčivá mlha, ruce se mu roztrásly, až z nich klobouk vypadl na měkký koberec, a Florián Škvor, aniž snad sám o tom věděl, promluval sykavě:

"Můj ty Kriste Ježíši, vašnostpane starý! Proč jste nám tohle udělal! Ach, drahý pane, dejž vám Panbůh věčné a lehké odpověditi — a já právé dnes přišel s takovou radostí a nadějí, abych vás pozval na své pětátřicetileté jubilemické. Moje ukřizovaná do brota nebeská, máme k tomu namalovanou novou dekoraci, samé nové výjevy a kupyety, na konece doceala novou žertovnou scénu s celým ensemblem společnosti a potom bengál, a vy tu račte ležet na prkně bez pohnutí a tamhle vedle naríká vaše z nejmilejší milostpani pařmaminka paní stará, kterou jste tak nenadále na vždycky opustil! Proč jste nám to všem udělal, drahý, zlatý, dobrý vašnostpane starý-š-y-š!"

Slova Škvorova rozplynula se v pláči. Sykl, potáhl nosem, sáhl po kapsníku, oťrel nos, ústa, přetřel taky oči, které jak skleněné zářaly na nebožtíka. Odpovídal chvilku, zatímaje zuby, jakoby se bránil přílišnému pohnutí a zvlínění všech citů, ale náhle mu brada zas odpadla vlastní tíhou od hořejší čelisti, zadrkotala, a Florián Škvor pokračoval:

"Drahý vašnostpane starý! Kam se to všichni podějeme, když nám takovíhle dobrodince budou umírat! Je zde sloty na světě nekalé, bohu nemilé, lidem protivné, celému světu na obříz, ta se tu drží jak přípípnák — a taková panová dobří a zlatí, poporovatelé chudých umělců nám pak dají na věčnost, a kde pak je za ně náhrada? Žádný dorost, svět je pořad horší a necitelnější, a já tolik doufal, že od vašnostpána neodejdu a prázdne. A přece jestli báh všemohoucí měl někomu život prodloužiti, tak to měl udělat vašnostpánovi s tím předobrym, zlatým srdcem a štědrú rukou — Ježíš Marjá Josefove — —"

Tu zase slova Škvorova se rozlila v pláč usudavý, který udusil každý zvuk další a hrdlo jeho zatáhlo jak drátěným okem. Zase vznesl ruku s kapsníkem, oťral přetékající ústa, bezduchý nos, zaplavěné oči a v osmnácté lítosti patřil na nepohnutou tvář nebožtíkovu.

A tu pojednou zapadlá vléka očí paně Vršalovych dvakrátě, třikrátě sebou pokřubla, jakoby se namáhala odhaliti zraky, jež pokrývala — pokřubávání se opakovalo, silná vůle vítězila, a náhle se na Škvora rozvěřely oči pana starého. A jak ty se rozvěřely, v témž okamžiku rozdechvěla se i pravice, položená na prsa, šinula se níž a níže k boku a zajela do kapsy spodků. Ale brzy se vynořila — prázdna. A teď zcela lehouce se zatřásl ry pana starého a hlasem tichým, lehkým chrapotem zdrsněným, pronesla ústa:

"No vidíte, šlakovitej Škvore, při nejlepším vůli vám nemohu — — nie — — nemám u sebe ani krejčaru — —"

Všechno, co se za několik těch okamžiků událo, pranic nepřekvapovalo Floriána Škvora. Díval se na vše, jakoby se samo sebou rozumělo. Ale když dozněla slova pana starého, rozhlédl se neunavně beneficiant rázem po pokoji, a nevida, po čem pátral, několika rychlými kroky vskočil do prvního pokoje a pronesl dychtivě ke vdově zármučen sklíčeně:

"Milostpani pařmaminko, kde pak má vašnostpán starý všední kalhoty s portmonkou, shání se po nich..."

Za chvíli potom řtil se Florián Škvor se schodů jako divoký vodopád, radostí záře, v hrsti mačkaje barevný papírek, a hlasem nezvykle zvucným volal, sotvaže prvního člověka v průjezdu postřehl:

"Honem, lidičky drahý, honem pro doktora, ať jde nahoru k panu starému — ale honem, honem!"

A s kloboukem v ruce vyběhl z domu.

Po dvaceti minutách zahrlel před domem kočár lékařův.

Po dalších deseti minutách nastal v celém domě u Fízolů nový ruch, ale zcela jiný, než panoval před půlhodinou. Káťa běhala z formanky do trakteru, z trakteru na dvůr, ze dvora před dům, oči jí svítily, tváře plály, chvillemi se rozplakala, ale pláčem radostným, blazeným. Pan starý byl živ!

A v pole dne, když pan starý Vršala seděl v pohodlné lenošce u stolu, na němž kuchařka právé přinášela silnou a libzebné páchnoucí hovězí polévku s nudlemi — všecek podložěn a obalen poduškami i měkkými vlněnými pokrývkami, a když mu paní stará něžně, ač rukama třesoucíma se, plnila a podávala talíř s polévkou, tu pan starý, vděčně hledě na milou družku života a pravice posud slabou sahaje po lžici, pronesl měkkým hlasem:

"Verunko, to ti pánbůh zaplať, žeš toho starého škvora poslala ke mně tam do pokoje! Přišel v pravou chvíli, neboť jeho a té jeho pohřební řeči nade mnou, vy byste mě svatě byli pochovali, a vidíš, já přece nejsem tak docela mrtev, a teď se mi dá, že tepci budu hodně dlouho živ..."

Independent Lumber Co.

na 40. a Leavenworth ul.
OMAHA — NEBRASKA.

Dříví a stavební materiál všeho druhu. Navštivte nás a prohlédně si vše. Řadí uděláme vám rozpočet na vše potřebné. Ušetřime vám peníze a opatřime vám jen první třídy materiál. Česky mluví p. J. Roháček.
Telefony: Bell: Harney 639
Ind. A 3216

F. M. Scoblik,
český právník
a obháje.

VEREJNA PRAXE.

Securít, Block - TYNDALL, S. D.

Vešky moderní, nové zařízení čísty

závod reznický

vlastní

CHAS. F. KUNCL

v č. 1200 jh. 13. ul.

Má váty na skladě nejvzácnější a obvy masu nejlepšího druhu. Zboží osvědčené výborné jakosti. Váty velký výběr. Cený nejnižší. Telephone Doug. 4333. 244